

Servitorii cumpliți erau rapizi și eficienți. În câteva momente pregătiseră o cupă caldă și i-o ridicaseră la buzele nemișcate. Cadavrul era deja îndepărtat, cu ochii deschiși, uitându-se la Roiben din lumea de dincolo, blestemându-i vanitatea.

Roiben se văzu nevoit să deschidă gura și să soarbă lichidul cald, sărat. Un moment mai târziu, voma pe estradă.

Aroma sângelui îi rămase întipărită de-a lungul anilor de servitute. Chiar și după ce fu eliberat în mod accidental de o zână, chiar și după ce dobândi coroana de la Curtea Malefică. Dar deja nu-și mai amintea al cui sânge era, numai că se obișnuise cu gustul lui.

Capitolul 1

Prefer iarna și pustiuul ei când simți scheletul naturii – singurătatea ei – sentimentul de stingere al iernii. Dincolo de ea așteaptă ceva – nu se arată întreaga poveste.

ANDREW WYETH

Fetele oamenilor plâng când sunt supărate și râd când sunt vesele. Au o singură formă fixă, nu se schimbă după cum vor asemenea fumului modelat de vânt. Au propriii părinți pe care îi iubesc. Nu fură mamele altora. Cel puțin așa credea Kaye că sunt fetele oamenilor. Nu avea de unde să știe cu adevărat. La urma urmei, nu era umană.

Atingând cu degetul gaura de pe partea stângă a plaselor de pescuit, Kaye împunse pielea verde de dedesubt în timp ce se uita în oglindă.

– Șobolanul tău vrea să vină și el, spuse Lutie-loo.

Kaye se întoarse spre bazinul pentru pește, unde zâna de mărimea unei păpuși își lipise degetele de marginea exterioară a geamului. În interiorul lui, șobolanul maro al lui Kaye, Armageddon, adulmeca aerul. Isaac era răsucit într-un ghem alb în colțul îndepărtat.

– Îi plac încoronările.

– Chiar poți înțelege ce spune? întrebă Kaye, trăgându-și fusta măslinie pe cap și răsucind-o pe șolduri.

– E doar un șobolan, spuse Lutie, întorcându-se spre Kaye. Una din aripile ei de molie presără marginea coliviei cu o pudră galbuie. Oricine știe limba șobolanilor.

– Ei bine, eu nu o știu. Arăt monocromatică îmbrăcată așa?

Lutie dădu din cap.

– Mie îmi place.

Kaye auzi vocea bunicii care striga de jos:

– Unde ești? Ți-am făcut un sendviș!

– Vin imediat! strigă Kaye.

Lutie sărută peretele de sticlă al cuștii.

– Păi, poate să vină șobolanul, sau nu?

– Cred. Sigur. Vreau să spun, dacă poți să-l faci să nu fugă.

Kaye își încheie una din ghetele negre pline de noroi și topai prin cameră în căutarea celeilalte. Cu numai două luni în urma avea în dormitor un pat de copil și un raft plin cu păpuși vechi, care nu mai clipeau. Acum patul cel vechi era sub formă de bucăți în pod, păpușile erau îmbrăcate cu haine punk, iar deasupra saltelei, pe podea, Kaye pictase o frescă. Era terminată pe jumătate – un copac cu rădăcini adânci, încâlcite și scoarță aurită. Deși crezuse că decorând camera va simți mai mult că-i aparține, acest lucru nu se întâmplase.

Când văzuse fresca, Roiben remarcase că ar putea face astfel încât camera să arate așa cum dorea ea, dar nimic magic – indiferent cât de minunat ar fi fost – nu-i părea real lui Kaye. Sau poate că-i părea prea real, îi amintea prea mult de ce nu era locul ei în acea cameră.

Își îndesă piciorul în gheată și-și trase geaca pe ea. Lăsându-și părul verde, simți cum vraja i se strecoară pe piele, colorându-

și împlinind-o. Simți o înțepătură ușoară când vraja îi aduse înapoi fața umană, cunoscută.

Se uită la ea însăși îndelung înainte de a-l băga în buzunar pe Armageddon, scărpinându-l pe Isaac în spatele urechii și îndreptându-se spre ușă. Lutie o urmă, zburând cu aripile sale de molie, ascunzându-se privirii, în timp ce Kaye alerga în jos pe scări.

– Era mama ta la telefon? întrebă bunica lui Kaye. Am auzit telefonul.

Stătea în spatele tejghelei din bucătărie și turna grăsime fierbinte într-o oală de tablă. Două sendvișuri cu unt de arahide și șuncă așteptau pe o farfurie ciobită; Kaye observă pasta maronie răsfrângându-se peste marginile albe ale pâinii.

Kaye mușcă din sendviș bucuroasă că untul de arahide îi închidea gura.

– I-am lăsat un mesaj despre vacanță, dar poate să se obosească să mă sune? O, nu, e prea ocupată ca să vorbească cu mine. Va trebui, totuși, s-o întrebi mâine-seară de ce nu poate să vină aici să te vadă, în loc să insiste să mergi tu să o vizitezi în apartamentul ala jalnic din oraș. Nu o să înțeleg niciodată. Probabil că e foarte invidioasă că ai ales să stai aici în loc să o urmezi peste tot ca o umbră.

Kaye mesteca, încuviințând din cap la plângerile bunicii. În oglinda de lângă ușa din spate observa, dincolo de vrajă, o fată cu pielea verde ca frunzele, ochii negri fără pic de alb în ei și aripi subțiri ca o folie de plastic. Un monstru care stătea lângă o bătrână draguță mânca mâncarea pregătită de fapt pentru un alt copil. Un copil care fusese furat de zâne.

Un neam de paraziți, așa erau numiți cucii care-și lăsau ouale în cuiburile altor păsări. Albinele parazite își lăsau progeniturile în stupi străini; Kaye citise despre acestea într-o enciclopedie.

Paraziții nu se sinchiseau să-și crească singuri copiii. Îi lăseau să fie crescuți de alții – păsări care încercau să nu observe când puii lor se făceau uriași și nu se săturau niciodată, albine care ignorau faptul că progeniturile lor nu adună polen, mame și bunici care nu cunoșteau sintagma „copil schimbat“.

– Trebuie să plec, spuse Kaye brusc.

– Te-ai mai gândit la școală?

– Bunico, mi-am luat diploma, spuse Kaye. Ai văzut. Am terminat. Am făcut-o. Gata.

Bunica oftă și se uită spre frigider, unde scrisoarea era încă prinsă cu un magnet.

– Mai este și Colegiul Comunității. Imaginează-ți – să începi colegiul înainte ca clasa ta să dea bacul.

– Mă duc să văd dacă a venit Corny. Kaye se îndreptă spre ușă. Mulțumesc pentru sendviș.

Bătrâna clătina din cap.

– E prea frig. Stați pe verandă. Ar trebui să se gândească, nu să-i ceară unei tinere să-l aștepte în zăpadă. Băiatul ăla nu are deloc maniere.

Kaye simți valul de aer când Lutie trecu pe lângă ea. Bunica nici măcar nu se uită în sus.

– Bine, bunico. Pa, bunico!

– Să nu stai în frig!

Kaye încuviință din cap și folosi mâneca hainei ca să deschidă ușa pentru a nu atinge fierul. Chiar și mirosul acestuia îi ardea nările când se apropia. Pe verandă folosi același truc cu ușa de aici și pași afară, în zăpadă. Copacii de pe gazon erau înveșmântați în gheață. Grindina din acea dimineață se lipise de tot ce atinsese, înghețând în straturi sclipitoare care acopereau ramurile și trimiteau scânteii spre cerul cenușiu. O adiere agită crengile, lovindu-le unele de altele.

Corny nu venea, dar bunica nu trebuia să știe asta. Nu însemna că minte. La urma urmei, zânele nu mint. Doar că îndoiai adevărul până când acesta se lovea de el însuși.

Deasupra pragului, un braț de ciulini înfașurați în verde semnău că locuința era supravegheată de Curtea Malefică. Un dar de la Roiben. De fiecare dată când se uita la crengi, Kaye spera că a fi protejat de către Curtea Malefică însemna că ești protejat și de acțiunile Curții Malefice.

Se întoarse și porni pe lângă o casă cu peretele lateral îmbrăcat în bucăți de aluminiu. Femeia care locuia acolo creștea rațe italiene care mâncau toată sămânța de iarbă pe care o plantau vecinii. Kaye se gândi la rațe și zâmbi. Un coș de gunoi se rostogoli în stradă, lovindu-se de sticle de plastic și sticle de bere puse afară pentru a fi reciclate. Kaye trecu pe lângă parcare a unei alei închise de bowling, unde, lângă curbă, se afla o canapea cu perne tari de înghețate ce erau.

Pe gazoane străluceau Moș Crăciuni din plastic, alături de reni cu luminițe. Dinspre un magazin non-stop se auzeau colinde ce răsunau pe străzile tăcute. Un spiriduș robotizat cu obraji trandafirii făcea tot timpul cu mâna lângă niște ciorapi care fluturau asemenea unor fantome. Kaye trecu pe lângă un staul din care lipsea copilul Isus. Se întrebă dacă l-au furat copiii sau l-a luat familia în casă pe timpul nopții.

La jumătatea drumului spre cimitir, se opri la un telefon public din fața unei pizzerii, băgă monede și formă numărul de mobil al lui Corny. Acesta răspunse imediat.

– Hei, zise Kaye. Te-ai hotărât ce faci? Vii la ceremonia de încoronare? Mă duc să-l văd pe Roiben înainte să înceapă.

– Nu cred că pot să vin, spuse Corny. Dar mă bucur că ai sunat – am ceva să-ți spun. Treceam cu mașina pe lângă unul din depozitele alea. Știi, cele cu panouri de reclame cu citate ca:

„Sprijiniți trupele noastre“ sau „Ce lipsește în C-H- spațiu- spațiu? U-R“.

– Da, zise Kaye uimită.

– Ei bine, pe asta scria „Viața e ceva asemănător cu a linge miere dintr-un mărăcină“. Ce naiba înseamnă asta?

– Ciudat.

– Normal că e ciudat. Ce vrea să însemne asta?

– Nimic. Nu mai stăruie asupra lor, zise Kaye.

– Bine. Să nu mai stăruie. Sunt atât de bun la a nu stăruie! E aptitudinea mea. Dacă dădeam unul dintre testele alea ca să vadă ce slujbă mi se potrivește cel mai bine, aș fi luat un zece perfect pentru că nu stăruie asupra porcăriilor. „Și care crezi că ar fi slujba pentru care m-aș califica“, mai exact?

– Director de depozit, spuse Kaye. Ai fi cel care afișează maximele alea.

– Au, chiar între picioare.

Kaye îi simțea zâmbetul din voce.

– Deci chiar nu vii în seara asta? Părei atât de sigur că e o idee bună să-ți înfrunți fricile și așa mai departe!

La celălalt capăt al firului se lăsă o liniște lungă. Exact când se pregătea ea să vorbească, el spuse:

– Problema cu înfruntarea fricilor e aceea că sunt *fricile* mele. Ca să nu mai vorbim de faptul că frica de duhuri rele megalomane și lipsite de moralitate este greu de alungat cu argumente.

Băiatul râse într-un mod ciudat, înecat.

– Aș vrea ca măcar o dată să-și dezvăluie secretele – să-mi spună cum să fac ca să mă protejez. Cum să fiu în siguranță.

Kaye se gândi la Nephamael, fostul cavaler al Curtii Malefice, care se înecase cu fier, și-și aminti cum Corny îl înjunghiase.

– Nu cred că e așa de simplu, spuse Kaye. Vreau să spun, e aproape imposibil să te protejezi de oameni, darămite de zâne.

– Mda, mă rog. Ne vedem mâine, zise Corny.

– Bine.

Corny închise telefonul.

Kaye porni la drum, strângându-și haina mai aproape în jurul ei. Pași în cimitir și porni în sus pe dealul înzăpezit, mocirlos și brazdat de săniile care alunecaseră pe el. Își aruncă privirea spre locul în care știa că era îngropată Janet, deși de unde se afla Kaye, pietrele lustruite de granit, cu ghirlandele lor de plastic și fundele roșii ude, arătau toate la fel. Nu era nevoie să vadă mormântul pentru a încetini cu picioarele îngreunate de amintiri așa cum probabil alunecase la fundul apei îngreunat trupul mort al lui Janet.

Se întreba ce se întâmpla când puiul de cuc își dădea seama că nu e ca frații și surorile lui. Poate că se întreba de unde vine sau ce era cu el. Poate se prefăcea că nu e nimic în neregulă și continua să înghită viermi. Indiferent ce simțea pasărea aceea, însă, nu era suficient ca să nu-i împingă pe ceilalți pui afară din cuib.

*

Cornelius Stone închise mobilul ținându-l la piept și stătu nemișcat un moment, așteptând să dispară regretul. Voia să meargă la ceremonia de încoronare, voia să danseze cu creaturile înfricoșătoare și frumoase de la Curtea Malefică, dorea să se îndoape cu fructe de-ale zânelor și să se trezească pe o coastă de deal biciuit și satul. Se mușcă de obraz până când simți sângele, dar dorința nu făcu decât să-i crească.

Se așază pe covorul din bibliotecă, atât de curat încât avea un miros de substanțe chimice, emanând probabil formaldehidă. Deschise prima carte și se uită la tăieturile și la modelul artistic de început de secol. Văzu poze cu ponei cu aripioare ce nu arătau deloc ca spiritul rău care o ucisese pe sora lui. Răsfoind, ajunse la o imagine cu zâne micuțe serafice, cu obraji roșii și urechi ascuțite, care dansau în cerc. Nici una dintre ele nu semăna deloc cu Kaye.

Rupse fiecare pagină. Erau numai prostii.

Nici următoarea carte nu era mai bună.

În timp ce începea să o rupă pe a treia, un bătrân se uită spre el.

– Nu ar trebui să faci asta, zise el.

Ținea în mână un western și se uită încruntat la Corny, de parcă nu-l vedea bine nici cu ochelari.

– Lucrez aici, minți Corny.

Bărbatul se uită la jacheta roasă de motociclist a lui Corny și la părul lui neîngrijit.

– Slujba ta e aceea de a rupe cărți în perfectă stare?

Corny dădu din umeri.

– Treburi de securitate națională.

Bărbatul plecă mormăind. Corny îndesă restul de cărți în rucsac și ieși pe ușă afară. Dezinformarea era mai rea decât să nu dai deloc informații. În spatele lui începu să sune alarma, dar nu-și făcea griji. Mai fusese și la alte biblioteci. Alarmerile nu făceau decât să scoată un sunet drăguț, ca un clopot de la o biserică a viitorului.

Porni în direcția dealului unde avea loc ceremonia de încoronare. Nu, nu avea să petreacă cu Kaye și prietenul ei, prințul întunericului, dar asta nu însemna că trebuia să stea acasă. Nici una dintre cărțile astea nu-l ajutau să-și îndeplinească planurile.

dar se așteptase la așa ceva. Dacă voia răspunsuri, trebuia să meargă la sursă.

Servitorilor nu le plăcea să o lase pe Kaye în Palatul Termitelor. Își dădea seama din modul în care se uitau la ea, de parcă ar fi fost numai mizeria de sub unghiile sale, mirosul de cafea și de țigări din haine. Îi vorbeau cu dușmănie, fără a se uita la ea, și o conduceau pe coridoare de parcă aveau picioarele de plumb.

Acesta era locul căruia ar fi trebuit să-i aparțină, dar curtea măreață și întunecată, holurile reci și creaturile feroce de acolo o făceau să se simtă nelalocul ei. Totul era minunat, dar se simțea conștientă de sine și stingherită. Iar dacă nu era locul ei aici și nu era locul ei nici cu Ellen, atunci nu știa ce loc îi rămăsese.

Trecuseră aproape două luni de când Roiben își asumase titlul de rege al Curții Malefice, dar încoronarea formală putea să aibă loc numai în noaptea cea mai întunecată a iernii. După noaptea asta va fi adevăratul stăpân al Curții Întunecate, și avea să se reia războiul nesfârșit cu zănele benefice. Trecuseră două seri de când Roiben o trezise, cățarat într-un copac, îi bătuse în fereastră și o trăsese afară pe gazonul înghețat.

– Rămâi în Ținutul Fierului o vreme după ce o să fiu încoronat, îi zisesse el. Ca să nu fii și mai mult în pericol.

Când încercase să-l întrebe cât timp sau cât de rău credea că va fi, acesta o sărutase. Părea agitat, dar nu spusese de ce. Oricare ar fi fost motivul, starea i se transmisese și ei.

Îl urmă pe servitorul care-și târșâia picioarele spre camerele lui Roiben.

– O să vină imediat, spuse servitorul, deschizând ușa grea și pășind înăuntru.